

Sygn. akt V Ka 249/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SSO Olga Nocoń

SSO Sławomir Klekocki (spr.)

Protokolant: Monika Szymik

w obecności ---

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2014 r.

sprawy:

T. Ś.

syna K. i H.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 212 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 18 marca 2014r. sygn. akt IX K 380/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od oskarżonego i oskarżyciela prywatnego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie po 10,00 (dziesięć) złotych i obciąża ich opłatą za II instancję w kwocie po 60,00 (sześćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt V Ka 249/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 marca 2014 r. Sąd Rejonowy w Rybniku na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko oskarżonemu T. Ś. o czyn polegający na tym, że w nieustalonym dniu pomiędzy 11 a 14 października 2011 r. w R., w trakcie rozmowy z M. M. (1) pomówił T. B. o takie postępowanie, które może poniżyć go w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla prowadzonej działalności, mówiąc, że należy on do grupy przestępczej zajmującej się kopiowaniem i kradzieżą obrazów tj. o występek z art. 212 §

1 kk na okres próby 1 roku od uprawomocnienia się wyroku. Na podst. art. 67 § 3 kk orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 500 zł na rzecz (...). Na mocy art. 628 pkt 1 kpk w zw. z art. 629 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego T. B. kwotę 300 zł tytułem zwrotu poniesionych przez niego zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 4.790 zł tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego. Sąd obciążył oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatą w kwocie 60 zł.

Apelację od tego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego oraz pełnomocnik oskarżyciela prywatnego. Obrońca oskarżonego T. Ś. zaskarżył wyrok w całości zarzucając :

1. obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 212 § 1 kk i art. 213 § 1 kk poprzez przyjęcie, że oskarżony w okresie od października 2011 r. do maja 2012 r. rozgłaszał nieprawdziwe informacje na temat oskarżyciela prywatnego, a dotyczące obrazów sprzedawanych przez T. B. w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, pomawiając go o sporządzenie kradzionych, a także nadto nazywając oskarżyciela prywatnego „przestępcą stojącym na czele grupy przestępczej, zajmującej się fałszowaniem obrazów”, podczas gdy, z ustalonego stanu faktycznego sprawy wynika, iż oskarżony tylko jednorazowo i to niepublicznie, z zastrzeżeniem pełnej dyskrekcji, bez dalszego powtarzania, powiadomił i ostrzegł świadka M. M. (1), iż opiniowane przez nią, jako autentyczne, obrazy przeznaczone przez oskarżyciela prywatnego T. B. do komercyjnego obrotu, są falsyfikatami, co było zgodne z prawdą;

2. naruszenie prawa procesowego, a w szczególności art. 7 w zw. z art. 5 § 2 kpk poprzez uznanie pomówienia oskarżyciela prywatnego T. B. przez oskarżonego T. Ś. odnośnie M. M. (1) za prawdziwe, podczas gdy , świadek ten miał zminimalizować własny brak kwalifikacji w zakresie oceny autentyczności obrazów malarstwa polskiego, przeznaczonych do komercyjnego obrotu przez oskarżyciela prywatnego.

W oparciu o te zarzuty obrońca oskarżonego wnosił o zmianę zaskarżonego zarzutu i i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego również zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucając :

1. mający istotny wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż podstawa oskarżonego, uzasadnia przypuszczenie, że będzie on przestrzegał porządku prawnego, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżony od początku postępowania nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu, nie okazał skruchy, nie próbował pojednać się z oskarżycielem prywatnym, co świadczy o tym, iż cele postępowania z dużym prawdopodobieństwem nie zostaną osiągnięte, a oskarżony swa podstawą nie daje gwarancji, iż nie popełni ponownie przestępstwa;

2. naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- art. 7 kpk poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów przy ustaleniu ram czasowych czynu zabronionego zarzucanego oskarżonemu, co skutkowało zmianą opisu czynu przez Sąd I instancji, jak i całkowitemu pominięciu zeznań świadka J. K., z których wynika, iż opis czynu wskazany w akcie oskarżenia jest trafny;

- art. 424 kpk poprzez brak uzasadnienia na czym Sąd Rejonowy oparł przekonanie, że postawa oskarżonego uzasadnia przypuszczenie, że będzie on przestrzegał porządku prawnego, co stanowiło jedną z przesłanek koniecznych do zastosowania warunkowego umorzenia postępowania oraz niewłaściwe uzasadnienie w zakresie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów ze źródeł osobowych, a to zeznań świadków J. K. i Z. J..

W oparciu o w/w zarzuty pełnomocnik oskarżyciela prywatnego wnosił o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na rzecz oskarżyciela prywatnego kosztów zastępstwa adwokackiego za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Obie apelacje są oczywiście bezzasadne. W pierwszej kolejności sąd odwoławczy omówi apelację obrońcy oskarżonego jako dalej idącą. Nie trafny okazał się zarzut obrazy prawa materialnego podniesiony przez obrońcę oskarżonego. Obrońca oskarżonego podnosząc ten zarzut zatem nie kwestionuje ustaleń faktycznych jakie poczynił sąd rejonowy w niniejszej sprawie. A sąd I instancji ustalił, że oskarżony w czasie rozmowy z M. M. (1) mówił o oskarżycielu prywatnym, że należy do grupy przestępczej zajmującej się kopiowaniem i kradzieżą obrazów. Zgodnie z ustalonym orzecnictwem vide **II KK 105/10 postanow. SN 2010-10-14**

LEX nr 621198...

1. Stylizacja art. 212 § 1 k.k. prowadzi do wniosku, że o zaistnieniu podstaw do odpowiedzialności karnej na podstawie tego przepisu można mówić tylko wtedy, gdy sprawca zakomunikował przynajmniej jednej osobie, bądź w obecności przynajmniej jednej osoby wiadomości o postępowaniu lub właściwościach innej osoby, mogących poniżyć ją w opinii publicznej bądź też narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności. Pomówienie jest przestępstwem formalnym z narażenia, dla dokonania którego nie jest wymagany skutek w postaci rzeczywistego poniżenia lub utraty zaufania przez pokrzywdzonego.

2. Pomówienie tylko wtedy podlega odpowiedzialności karnej, kiedy wiąże się z nim możliwość wystąpienia szkody moralnej po stronie osoby pokrzywdzonej w postaci możliwości poniżenia lub narażenia na utratę zaufania.

Słyszając wypowiedź oskarżonego M. M. (1) przekazała T. B. treść wypowiedzi oskarżonego, która mogła poniżyć go w opinii publicznej oraz narazić na utratę zaufania potrzebnego dla prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Nie ma znaczenia fakt, że oskarżony prosił M. M. aby nikomu o tym nie mówiła. Nie trafny również okazał się zarzut obrazy przepisów postępowania a to art. 5 § 2 kpk i art.7 kpk. Jeżeli chodzi o art. 5 § 2 kpk to sąd I instancji zastosował go w kontekście wypowiedzi Z. J.. Jeżeli chodzi o przepis art. 7 kpk stanowi on, iż organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji nie dopuścił się jak sugeruje w swojej apelacji obrońca oskarżonego obrazy przepisów postępowania art. 7 kpk, ponieważ dokonana przez sąd rejonowy ocena zgromadzonych w sprawie dowodów była bezstronna, rzetelna i kompleksowa. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego.

Odnosnie apelacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego oraz stawianego głównego zarzutu co błędowi w ustaleniach faktycznych co do pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego, że będzie on przestrzegał porządku prawnego a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa należy stwierdzić, że zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie. Słusznie sąd rejonowy podkreślił, iż oskarżony będąc osobą nie karaną, mającą 81 lat gwarantuje, że będzie przestrzegał porządku prawnego. Jego dotychczasowe życie wskazuje, że popełniony czyn był zdarzeniem epizodycznym w jego życiu, brak jest jakichkolwiek przesłanek aby miał on lekceważący stosunek do obowiązujących norm prawnych. Słusznie sąd I instancji uznał, że zarzucany oskarżonemu czyn, jego wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne. Nie trafny okazał się również zarzut obrazy prawa procesowego a to art. 7 kpk i 424 § 1 kpk albowiem sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego oraz pełnomocnika oskarżyciela prywatnego nie podzielając przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk